సత్యలోక యాత్ర

(శివ పేజీ తరువాయి)

గంభీరవాణి ఇలాపలికింది.

"జీవాత్మలారా! స్వర్గంలో యీనాడు మీకుందరికీ సరిపడుస్థానంలేదు. అవాంతర ప్రళయం కారణంగా చాలమందికి పర్యాటక ముక్తిలభించింది. ఇక్కడ ఉండరికీ స్థలంచాలదు. కనుక మీలో కొందరు తిరిగి మానవలోకానికి వెళ్ళిపోవాలి.

మీరందరు సత్పురుషులు కనుక మీలో మీరు సంప్రదించుకొని మీలోటి వారికై త్యాగంచేయండి-"

అప్పుడు నలుప్రక్కలనుండి "పరబ్రహ్మా! మలోక స్వర్గాన్ని సృష్టించు"- అనే శబ్దాలు వినిపించాయి.

సమరదహనంచేసిన పరబ్రహ్మ "నన్నయ్యలారా! నాకు కొన్ని నియమాలున్నాయి. వాటిని అతిక్రమిస్తే ప్రకృతి ధర్మమేనశిస్తుంది. కనుక ఈ ఆత్మీయుకవర్తిత్తులలో మీరే త్యాగధనులై స్వర్గాన్ని సృష్టించి రక్షించుకోవాలి అందుకై మీకు మూడుఘడియల వ్యవధియిస్తున్నాను-" అని పరబ్రహ్మ అంతర్ధానమయాడు.

పరబ్రహ్మ యిచ్చినమూడుఘడియల వ్యవధి మత ప్రవర్తకుల పాలిట పరీక్షా సమయమయింది. ప్రజలు అందరూతమ తమ మతాధ్యక్షులను చుట్టుముట్టారు.

ఒక మొసలివాడు కృష్ణుని వద్దకు వెళ్ళిపాదాలు స్పృశించి వినయంగా "ఖురాన్, నేనే సర్వ శ్రేష్ఠదని నీవు గీతలో అన్నావు ఎంత అబద్ధమాడావు! నీకన్నా, అసలు పీరందరికన్నా శక్తి యుక్తుడైన పరబ్రహ్మ ఇక్కడ ఉన్నాడని చెప్పనేలేదేమీ! నీ మాయమాటలు నమ్మియింతకాలం నేను గీతా పారాయణంచేసాను. ఎందుకోసమనుకున్నావ్? తుమ్లేచ్ఛులకు స్వర్గమిచ్చి నాలోటాళ్లను మానవలోకానికి తిరిగి గెంటేస్తావేమి కాదు-" అన్నాడు.

చిరునవ్వే వదనంగా గల శ్రీకృష్ణుడు "పిచ్చవాడా! గీతా తత్వం తెలిసినవాడెవడు స్వర్గాన్ని వేరుగా, మానవలోకాన్ని వేరుగా భావించడు-" అన్నాడు.

"కాని నేను స్వర్గంలోనే ఉంటాను. నేనెన్ని మంచి పనులుచేసానోయాకాస్త చూడు మంటే తగినంత ప్రోత్సాహం లేకపోవటంవలన అభివృద్ధి అవుతుంది"? అని ముసలివాడు కోపంతో తిగిపోయాడు. కృష్ణుడు అతనిని సమాధానపరిచాడని ఘటికోక్తి చెబుతున్నాడు రామరాజు" అక్కడికి కొంతదూరం నడిచాడు. అక్కడ మహమ్మద్‌ను ముసల్మానులు పట్టుకొని 'ఖురాన్' కోసం పీడిస్తున్నారు. మాటలు మాటలు పెరిగాయి. చివరకు ఆయా మతానుయాయులు తమ ప్రవర్తన నిస్సయతను గుర్తించి పరస్పర సందేహములకుదిగారు. అదే అనునని. మత ప్రవర్తకులు తప్పుతున్నారు.

కాలాలు-మిరియాలు నూరుతున్నవారికి ఆ హోటలో కత్తులు కనిపించాయి. ప్రతివాడు ఆగ్రహావేశాలతో కత్తితీసుకొన్నాడు. ఒకరిమీదికొకరు అరిమించారు.

ఆ కొట్లాటలో తనకు ఏ ప్రమాదమయినాజరిగితే, టూలీకాపికి ఈవార్తలు అరిచించే పత్రికా ప్రతినిధి ఉండడన్న దూరదృష్టితో మహాదాశయంతో రామరాజు ఆత్మరక్షణార్థం ఒక స్తంభం దాటుకు తప్పుచున్నాడు.

పరస్పరవిద్వేషంతో, స్వార్థసామ్యాన్ని విస్మరించుకొంటున్నవారందరిలోనుమాంత కుల్ కన్నిచారతనికి. సంపదను అందరికీ పంచక కాపే అనుభవిస్తున్నవారిని, రాక్షసుడని. అతడి శర్మపాపమని నిందించిన ఈ నత్పురుషులు, శుద్ధ సాత్వికులు ఇక్కడ ఏం చేస్తున్నారు? తమ సుఖం కోసం, పైవాడు కన్నీళ్లు కార్చి తన్నుకుపోకూడన్న కక్షతో కత్తులు చేతపట్టి సత్పురుషుల్ని హతమారుస్తున్నారు. దీనినే ఏమనాలి? రక్తకాలుగా ఆలోచిస్తున్న రాక్షసరాజు వద్దకు ఒక కత్తి వచ్చి పడింది. కత్తిని పరిశీలించాడు.

"పాంచ భౌతిక సుఖాల కోసం స్వర్గాన్ని ఆశించేవారిని యీ కత్తి గాయపరుస్తుంది. ఈ కత్తిని చేతపట్టిన మనిషి రాగద్వేషాలను జయించలేక్షని అర్థం" అని ఆ కత్తిపై లిఖించబడి ఉంది.

రామరాజు ఆదివడివి. కత్తి క్రింద పారేసి చుట్టూ పరిశీలించాడు. అంత విషమ పరిస్థితిలోను అక్కడ కొందరు మతభేదం లేకుండా మందహాసంతో మాట్లాడుకుంటున్నారు. వారికి యుద్ధం గురించి పట్టినట్లేలేదు. మూడు ఘడియలలో వారాలోకం వదిలిపోవాలన్న దాన్నుకూడా వారికిలేదు. వారిలో ద్వేషంలేదు. కోపంలేదు. యుద్ధంలో అలసినవాడు మాత్రం అయాసంగా తత్తరపడి అశగా చూస్తున్నాడు. కొందరు మాత్రం కత్తులు రుళిపిస్తూనే ఉన్నారు. అందరినీ అనునైపు కేంద్రీకరింపజేసుకుంటూ దివ్య ప్రకాశంతో పరబ్రహ్మ సాక్షాత్కరించాడు.

"జీవులారా! ఏ పరయితే యీ యుద్ధంలో పాల్గొనలేదో వారే నిజంగా స్వర్గలోక నివాసానికి అర్హులు. చరాచరసృష్టి ప్రారంభవేళ ఆవరించి ఉండే నిశ్శబ్దమే స్వర్గం. కావిమాయచే కళ్ళు బడిన పంచభూతాత్మకమైన శరీరంతో సుఖాలు అనుభవించి, అలాంటి సుఖమే స్వర్గమని భావించేవారికి స్వర్గశాంతి లభించదు. కామక్రోధాది అరిషడ్వర్గాలలో కొట్టుకుపోతున్నవారిన్న మాట్లు.

స్వర్గ, మృత్యులోకాల మధ్య సమభావ దర్శనంచేయగలవారికి చేయూత నివ్వడమేనా ధర్మం. అని పరబ్రహ్మ అక్కడనుండి అంతర్ధాన మయ్యాడు.

అందరూ తమకు జరిగిన శాస్త్రికి బాధపడ్తూ, సమదర్శులను మెచ్చుకొంటుంటే రామరాజు పరబ్రహ్మ తెలివికి ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

గాయపడిన వారిలో కొందరు ప్రక్కవారితో గుస గుస లాడ్తున్నారు.

"తత్వ గ్రంథాలు చదివి, స్వర్గం గురించి వ్యామోహం పెంచుకొని భౌతిక శరీరంతో సుఖపడలేకపోయాం. మనం వంచితులం" అని కొందరు వల వల పడుతున్నారు.

"అలా నిరాశపడకు బాబూ! మనల్ని సృష్టించిన 'ఖుదా' అసలు స్వయానం బయటపెట్టి మనలోకంలో అడిగైన దుష్ప్రచారంచేద్దాం. అప్పుడు ఖుదా 'అన్నత'ను మన కాళ్ళదగ్గరకు పంపుతాడు. ఓటమిలోనుండి ఉత్తేజం పొందాలి అని ఒక ముస్లిం సోదరుడు తన వారిని సముదాయించి, కర్తవ్య బోధ చేస్తున్నాడు.

నిరాశతో ద్వేషం పెంచుతున్న మనుష్యులు వాళ్ళు అనిపించింది. రామరాజుకు.

అప్పటికే స్వర్గలోక నివాసానికి అర్హులు అయిన వారు వెళ్ళిపోయారు. భగీరథుడు చెప్పిన చెంత సూక్ష్మమైనదో అంత సంక్లిష్టమైనది. అదే రాగ ద్వేషాలు చంపుకోవడం.

ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్న రామరాజు స్వర్గం చివరి అంచులకు వచ్చేశారు.

అక్కడ చల్లటి చిల్ల వాయువులు సుగంధాన్ని వెదజల్లుతున్నాయి. నలుప్రక్కల ప్రకృతి అందాలు పురివిప్పుకొన్నాయి! విశాలమయిన పచ్చిక బైదానాలలో చాలా తక్కువ మంది స్త్రీ పురుషులు ఉన్నారు. వారందరూ మద్యపానం చేస్తున్నారు.

స్వర్గంలో వీరు దిగంబరులా! లేక "హిప్పీ" నాగరికతకు ఇదిజన్మస్థలమా! అన్నట్లు అందరూ పొడవైన శిరోజాలతో వివిధ రంగులతో దిగంబరంగా ఉన్నారు. అందరి శరీరాలు వింత వస్త్రాలు చెందుతున్నాయి. అందరి వదనాలలో ప్రశాంతత వెలుగుతోంది తప్ప స్త్రీ పురుష సంబంధమయిన కోరికలవలన జనించే వికారాలు ఏం లేవు వారిలో ఏ ఒక్కరి నయినా ఇంటర్వ్యూచేసి స్వర్గంలో హిప్పీయిజం' అనే పేరున పేపర్లో ప్రచారం చేయాలని ప్రచారంలోనుకున్నాడు. రామరాజు. కాని వారిలో ఖ్యాదరు అతనికి ఆ అవకాశం యివ్వలేదు. కొందరి దగ్గరకు అతను వెళ్ళి అడగగలైర్యం చేయలేక పోయాడు. కాని అతని దగ్గరకు పొడవైన దిగంబరి ఒకడు వచ్చాడు. అతడి శరీరం పండు తమలపాకు రంగులో మిసిమి వస్త్రాలు వెదజల్లుతోంది. రాగి రంగులో పొడవయిన జుట్టు, గడ్డం. వాటిలోకన్నించి కన్పించని ముఖం. విశాలంగా మెరుస్తున్న నయనాలు. రామరాజును క్షణం ఆకర్షించాయి.

మరిలా దిగంబరంగా ఉన్నారేం? మీకు సిగ్గు వేయడంలేదూ" రామరాజు ఆ వ్యక్తిని సూటిగా ప్రశ్నించాడు. అతడు మందహాసంచేసి "పిచ్చివాడా! నువ్వు మరల భూలోకానికి వెళ్ళవన్నావు అంటే మాయనన్ను ఆవరించే ఉన్నదన్నమాట. అయితే యీ మాయ అహాయకులను మోసం చేయడానికి తెలివయినవాడు వాడే విధానమని అపప్రథ ఉంది. కాని అది నిజం గాదు... అసలు ఏదీ కన్పించక పోవడమే మాయ. నీ శరీరంలోని అంగాలు నీకు పూర్తిగా తెలియవు. వాటి వికాస, వర్తనాదులు "నీవు" అనుకొంటున్న 'నీ' చేతిలో లేవు. ఇవి కాదనగలవా' అని సూటిగా ప్రశ్నించే సరికి రామరాజు "అవునన్నట్లు" తలూపాడు.

నీవు వెళుతున్న లోకంలో 'అజ్ఞాన మాయా' వరణమేకాక, "విజ్ఞాన అహంకారపు" అవనిక కూడా ఉంది. ఆ అవరణలు తన యథార్థ స్థితిని మరుగుపడుస్తాయని, మనిషి గుర్తించడు సరికదా అవే తన నుండి రక్షిస్తాయని, భ్రమిస్తాడు. భ్రమిస్తున్నానని తెలుసుకోవడమే విరాగం. అది సిద్ధించిన మాకు అవరణ యేమిటి? అచ్చాదన యేమిటి?"

దిగంబరి అంతవేపు గంభీరంగా మాట్లాడినా అతనిలో అలసట లేదు. ఆయాసం లేదు.

"శాంతికోసం మనిషి ఏర్పడచుకుంటున్న అవరణలన్నీ అతడిచుట్టూ అసంతృప్తి కోటలు నిర్మించి అశాంతి పిరంగులు పేలుస్తుంటాయి." అని అడిగంబరి తన ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పాడని విశ్వసించుచున్న రామరాజు రెండవ ప్రశ్న వేశాడు.

"మహాత్మా! ఇది స్వర్గం కదా. ఇక్కడ ఇంద్ర సభ లేదు. రంభాదులు లేరు. ఏమిటిదంతా?"

"నాయనా నీవు తిరిగి భూలోకానికి వెళుతున్నావు. అక్కడకు చేరగానే స్వర్గం గురించికొన్ని విశ్వాసాలు నీకు లేకపోతే నువ్వు రాక్షసుడుగా మారతావు.

అత్యతో నేరుగా సంబంధం ఉన్నవాడు పరబ్రహ్మ. అంటే పరబ్రహ్మ స్థితి ఒక అధ్యాత్మిక మానవదశ. ఆశక్తి ఆత్మోన్నత్యానికి ఉపకరిస్తుంది పరబ్రహ్మస్థితి స్వర్గం. స్వర్గమే పరబ్రహ్మస్థితి. ఆ స్థితికి అందుకొన్న ఆత్మకు స్వర్గమన్నమాటయాలు స్వర్గ మర్త్యలోకాలు ఒక్కటిగానే ఉంటాయి. ఇక్కడ, తనసత్యలోకంలోభోగభాగ్యాలు శ్రీ సుఖం కోరడం అవివేకం. మూర్ఖత్వం" అని అడిగంబరి పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకొంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

రామరాజు అతనిని అనుసరించాలని అటుఇటు చూస్తుండగా ఇద్దరు దేవదూతలు వచ్చారు. వారు ఆయుధాలతో తనను తరమాలని వచ్చారని గ్రహించిన రామరాజు భయంతో పెరుగులంకించు కొన్నాడు.

మరుక్షణంలో ఆకాశపుటంచుల నుండి తనను ఎవరో బలవంతంగా, నిర్దాక్షిణ్యంగా క్రిందకు తోసివేసినట్లు అనిపించడంతో "కెవ్వున" కేకపెట్టి రామరాజు పక్కమీదనుండి క్రింద పడ్డాడు. అంతలో మెలకువ వచ్చింది. అంతాకల.....అంతాకల్లు.....

(అయిపోయింది)

జ్ఞానోదయం

(శివ పేజీ తరువాయి)

చేసింది. అందులోనూ పెద్దకూతుళ్ళకు పెద్ద అల్లుళ్ళు ఒట్టలతోసహా! పెద్ద అల్లుళ్ళిద్దరూ వాళ్ళకు తెచ్చిన బట్టలుచూసి మీహాలు మార్చుకున్నారు గాని వెంకట్రావు మాత్రం కిమ్మనలేదు.

ఆ రాత్రికే వెంకట్రావు పెద్దలు పిల్లను తీసుకొని వెళ్ళి తెల్లారి రాత్రి భోజనం అక్కడే జరిపిస్తాం అన్నారు. పిల్లతోపాటు సత్యవతమ్మ, పెద్దకూతురు యిద్దరు అల్లుళ్ళు కూడా బయలుదేరారు. వెంకట్రావు ఊరు చేరేసరికి ఉదయం పదయింది. పగలు భోజనాలయాక తలస్నానాలు చేయించి సంప్రదాయమైన తతంగం అంతా ముగిసేసరికి రాత్రి తొమ్మిదయింది. కామాక్షికి ఎప్పుడెప్పుడు తన భర్తతో ఏకాంతం కొరుకుతుందా-అంత పెద్ద ఆఫీసరు భర్తతో బి.ఏ. చదివితను. ఎలా మాట్లాడగలుగుతానో అని ఆలోచించుకుంటూంది.

ఆ క్షణం రానే వచ్చింది. సరిగ్గా తొమ్మిదిన్నరకు గదిలోకి పంపారు. లోపలకు వెళ్ళగానే వెంకట్రావు పాదాలకు దణ్ణంపెట్టి "మీరు చాలా గొప్పవారండీ!" అంది కామాక్షి గుండె నిండుగా కృతజ్ఞత నింపుకుని.

"నేను సామాన్యుడిని. అలాఅనకు!" అన్నాడు వెంకట్రావు కామాక్షిని గుండెకు హత్తుకొని.

"ఇంత పెద్ద చదువు చదివి, అంత గొప్ప జీతం సంపాదిస్తూ యీరోజుల్లో కట్నం తీసుకోకుండా చేసుకునే దెవరండీ!" అంది లతలా వెంకట్రావుని పెనవేసుకొనిపోతూ కామాక్షి.

"పదోక్లాసు పెద్ద చదువా! నీకేమీ. ఏ. ఏ. అంటే నాకంటే ఎక్కువ చదివావు!" చిరునవ్వుతో అన్నాడు వెంకట్రావు.

కామాక్షి తృళ్ళిపడింది.

"మీరు... మీరు... పదో క్లాసా!" కామాక్షికి నింగీ నేల కలిసిపోలపకుండా గిజ్జున తిరుగుతున్నట్లుంది. మెకానిక్-600 రూ. జీతం అంటే వెంకట్రావు బి.యి. చదివుంటాడనుకున్నాడు. కనీసం సెక్షన్ కోర్సు పాసో చదివుండాలని భావించారు. అసిస్టెంట్ యింజనీర్‌కి 600 రూ. రావు మెకానిక్! మరి-మరి-యీ పదోక్లాసు మెకానిక్ ఏమిటీ...!

"ఛీ" అని వెంకట్రావుని త్రోసి తలుపు తడాలున తెరుచుకొని (పెళ్ళి పిల్లా చదువుకున్నదే కనుక బయట అమ్మలక్కలు గొల్లెం పెట్టలేదని తెలుసుకోవాలి) వాళ్ళ అమ్మ ఒళ్ళో పడి-

"నా గొంతు కోస్కోనేపే అమ్మా!" అంటూ రాగం ఎత్తింది.

"ఏవే-మగాడు కాదా!" అంటే వాళ్ళమ్మ గాబరాగా!

"వట్టి పదో క్లాసేనంటా!" అంది రాగంలోనే కామాక్షి!

"నే ననుకుంటూనే ఉన్నానమ్మో-ఇక్కడోళ్ళంతా మోసం చేస్తారనీ! పరువే పోదాం-అయ్యో!..." రాగం కృతి కారస్థాయిలో అందుకుంది సత్యవతమ్మ.

"ఆగండి. ఉరిమినట్లుగా అన్నాడు వెంకట్రావు. "మిమ్మల్ని నేను చేసిన మోసం ఏమిటి?" ప్రశ్నించాడు.

"మెకానిక్కు-600 రూ. జీతం." సత్యవతమ్మ-బెక్కుతూ!

"అందులో అబద్ధం లేదు. నేను మెకానిక్కునే! నా జీతం 600 రూ!" సత్యవతమ్మ. కామాక్షి కళ్ళుతుడుచుకు కూర్చున్నారు.

"10వ తరగతి ప్యాసయ్యాక బొగ్గు బాయిలో పనిచేసాను, అక్కడే ట్రయినింగయిమెకానిక్ అయ్యాను. నేనెవరికీ ఏఅబద్ధాలు చెప్పలేదు. ఇప్పటికైనా మీరు ఆలోచించుకోవచ్చు. కాదంటే మీరు చేసిన ఖర్చింతా యిచ్చి మీ యింటికి పంపేస్తాను." వినుడుగా తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయారు.

"ఇంతకంటే మంచి భర్త నా కెక్కడా దొరకడు. డిగ్రీలు లేకపోయినా నిజాయితీ ఉంది. భార్యను పోషించుకునే శక్తిస్థైర్యం అయనలో ఉన్నాయి, వదేసి వేలు తీసుకున్న బావలుచేసే ఉద్యోగం వ్యవసాయమేగా! నాకు నువ్వు యిచ్చిందేవిటి-యిక వెళ్ళరండి!" అంటూ తల్లిని తిట్టినట్లుగా చెప్పి కోపంగా గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు కళ్ళన మూసి గడియ పెట్టుకొంది-జ్ఞానోదయమయిన కామాక్షి!

చెల్లాయ్

- పి. కృష్ణా ఆదిశేషు

వీధులన్నీ తిరిగి తిరిగి అద్దెకొరకు ఇల్లు దొరకక అలసటతోపాటు ఏడుపు కూడా వచ్చినంత పనయ్యింది. ఈ మహానగరంలో ఇల్లు అద్దెకుదొరకడం చొప్పవరంగా కనిపిస్తుంది.

దాహంగాఉంది ఒకసారి గట్టిగా కలియ చూచాడు ఏహోటలైనా కనిపిస్తుందేమో దప్పిక తీర్చుకొని కొంచెం (ఓకప్పు) తేనీరు తీసుకోవాలను కున్నాడు మాధవరావు తన బుల్లి ప్రాణానికి. దురదృష్టవశాత్తు కనుచూపు మేరలో ఏహోటలూ కానరాలేదు.

నడుస్తున్న బాట కుడిప్రక్కల పెద్ద పెద్ద భవనాలు అందమైన పూలమొక్కలతో వాళ్ళ యజమాన్ల స్టేటసును తెలియ పరుస్తున్నాయి.

అది మలక్‌పేట అంధ్రుల నిలయం అంటారు అబిడ్స్‌లో నివసిస్తున్న వారందరూ పెద్ద పెద్ద ఉద్యోగస్థులే

నిదుకూహంతో ఇక ఇల్లు దొరకకుండా అన్నకొనఆశ పీల పులుపు తిడుగుతున్నమాధవరావుకి "అన్నయ్యా" అన్న తియ్యటి పిలుపుతో ఆశ్చర్యంగా ఎవరా అనుకొంటూ వెనుకకు తిరిగాను.

ఎదురుగా హిందూ సంప్రదాయం ఉట్టిపడుతున్న తెలుగు ఆడపడుచులా చీరను మెడచుట్టూ (ఒంటిచుట్టూ) కప్పుకొని ఉన్న కుటుంబం స్త్రీలా పిన యంగా తనవైపే చిరునవ్వుతోచూస్తూ నిలబడ్డ ఆమెను ఎవరా అనుకొంటూ జ్ఞప్తికి తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నం తేయసాగాడు.

"జ్ఞాపకంరాలేదా అన్నయ్యా" మళ్ళీ ఆమె ప్రశ్నించింది. కొంచెంకొంచెం జ్ఞాపకం రానాగింది. "శారదా" అప్రయత్నంగా అన్నాడు.

"అవునన్నయ్యా నేనే శారదను". సంతోషంతో పొంగిపోయింది తనను త్వరగా గుర్తుపట్టినందుకు.

"బాగున్నావా అన్నయ్యా"

* * *

ప్రశ్నకు జవాబుస్థానంలో గతంలో జరిగిన సంఘటన లీలగా జ్ఞాపకంరాగా "ఛీ...ఛీ" చీదరించుకొని వీనుడుగా ముందుకి నడవబోయాడు.

"అన్నయ్యా" ఈసారి ఆమె కంఠం జీరబోయి దుఃఖ పూరితంగా ఉంది.

సోదరభావంలో పిలిచిన 'అన్నయ్యా' పదం అతన్ని ముందుకి అడుగు వెయ్యనియ్యలేదు. వెనక్కి తిరిగిన మాధవరావుకి ఆమె విషాద వదనం చూసి కలవరపడిపోయాడు. కొంచెం బాధపడ్డాడు ఎంతకొంచెపడ్డాడా అని. "ఇప్పుడు నాకు వెళ్లయ్యింపియ్యా... ఇద్దరు పిల్లలు" తలవంచుకొని నేలను చూస్తూ చెప్పింది.

"ఏని ప్రశ్న పీడిలోనే మాయిల్లు" చేతితో చూపిస్తూ అంది. అశ్చర్యంతోపాటు లేశపోతే ఈ పీడబెల్లెలికోరికమన్నించి ఒకసారి మా ఆత్మీయతం తీసుకొని వెళ్ళనయ్యా. ప్రాదేయపూర్వకంగా అడిగింది.

ఎందుకో ఆ మాటలు మాధవరావు హృదయానికి కాకి తిరస్కరించలేక మౌనంగా ఆ పెను అనుసరించాడు గతాన్ని ఆలోచిస్తూ.

* * *

అవి కాలేజీ రోజులు. చదువే ధ్యేయంగా పెట్టుకొని గుంటూరు ప్రకాశం కాలేజీలో బి.కాం. ఆఖరి సంవత్సరం చదువుతున్న మాధవరావుకి ఇన్మలో జరగని మరవని సంఘటన జరిగిపోయింది.

పీడ కుటుంబంలోవున్నట్టిన మాధవరావు ఒక పీడిలో చిన్న గది అద్దెకు తీసుకొని వగలంతా ట్యూషన్లతో కష్టపడి (చెప్పుకొని) నైట్ కాలేజీలో చదువుకుంటూ పొట్ట పెలలో నుకుంటున్న రోజులు.

మాధవరావుది చిన్న పల్లెటూరు. అక్కడ స్కూలు చదువు పూర్తికాగానే ఉద్యోగం అంటూ పట్టణం బయలుదేరే కొడుకుని చూచి తండ్రి నాగభూషణం పట్టణంవద్దూ ఉద్యోగం వద్దూ మనకున్న ఒక ఎకరం పెట్టుపోలం సాగుచేసుకొంటూ దేవుడిచ్చే కలోగంతోత్రాగి బ్రతుకుదాం నీవే మీరా గడపదాటి వెళ్ళడానికి వీల్లేదన్నాడు తనకున్న సంతానం మాధవరావు ఒక్కడేకదా అనుకొని.

తల్లి మంగళాంబని శతవిధాల వేడుకొని ఇంటినుండి ఏమీ అడగనని పట్టుంపోయి కష్టపడి పైచదువులు చదివి మిన్నుబుగారబ్బాయిలా ఆఫీసరు కావాలన్న కోరికలో తల్లిని ఒప్పించి తోటి విద్యార్థి ముఖ్య స్నేహితుడు వర్మ చదువుకుంటున్న పట్నం గుంటూరు బయలుదేరాడు.

తండ్రికి మొదట్లో కోపంవచ్చినా రాను రాను కోపంపోయి అడపాదడపా కొడుకును చూడటానికివచ్చి ఉన్నదాంట్లో కాస్తుడబ్బుఇచ్చిపెట్టిపోతుండేవాడు. తన కొడుకుకూడా ఎపుడు తమ ఊరి జమీందారుగా మిన్నుబుగార్ల అబ్బాయిల్లా ఆఫీసరుగా తయారవుతాడా అని ఎదురుచూస్తూండేవాడు.

శారద మాధవరావు ఉంటున్న గది ప్రక్క వాటాలో ఉంటుండేవాడు. శేషాద్రి నల్గురు ఆడపిల్లలతండ్రి కావడంతో వాళ్ళ పెళ్ళిలు గుండెలమీద కుంపటిలా తయారయ్యి బాలీచాలని జీతంతో కూతుళ్ళపెళ్ళిళ్ళు చెయ్యలేక ఏలా జరిగేదో అలా జరుగుతుందన్న ఉద్దేశ్యంతో వదిలేసాడు.

పెళ్ళికి ఎదిగిన అమ్మాయిలలో శారద రెండోది వచ్చిన కొత్తలో రెండు మూడు రోజులకు ఒకసారి అయినా రామరాను రోజుకు మూడు నాలుగుసార్లు కల్పించుకొనిమాట్లాడేది మాధవరావుతో.

తను స్నానం చేయడానికి బావి దగ్గరకు వెళ్ళినపుడు నీళ్ళ బంకతో పిలిచేలా నిన్నుతూ దగ్గరగా రాసాగింది.

కెవ్వుమని అరవబోయి "ఏంటి ఇలా వచ్చావు... ఇంత రాత్రివేళ... తడిబడుతూ లేచిపోయాడు.

దగ్గరగా వచ్చి అతన్ని గట్టిగా కౌగిలించుకొంది "ఇప్పుడు చెప్పు" అంటూ.

భయంతో మాధవరావు ఆమె చేతుల్ని విడదీయడోయాడు ఇక తప్పదన్నట్టుగా, అతన్ని ఇంతా గట్టిగా పెనవేసుకొనిపోయి "నాన్న నాన్న" రకింపండి రకింపండి" అంటూ గట్టిగా అరచింది.

ఈ అరుపులకి ఆ యింటిలో ఉంటున్న నాలుగు కుటుంబాల ప్రక్క ఇంటిలో వాళ్ళు అక్కడచేరారు. అదిరా బాదరగా "ఏమయిందంటూ".

కనుపించిన దృశ్యాన్ని చూస్తూనే మేడమీద ఉంటున్న పుల్లారావు మాధవరావు మీదపడి బలంకొద్దీ నాల్గుతన్నులు తన్నాడు. అక్కడచేరిన వారిలో ఇద్దరు గట్టిగా పుల్లారావుని ఆపుతూ జరిగిన విషయం అడిగారు.

ఇదిగో ఈ దుర్మార్గుడు నీళ్ళకొరకని దావి దగ్గరకెళ్ళితూంటే నన్ను చెయ్యిపట్టుకొని లాగి బలవంతం చేయసాగాడు. ఏడుస్తూ ముక్కుపుటాలు ఎగురవేస్తూ చెప్పసాగింది. పుల్లారావు గారే రాబంటే నాగతి ఏమయ్యేదో వీర కొంగుతో కళ్ల నీళ్ళు ఒత్తుకుంటూ అంది.

ఓరి కౌర్యాగ్యుడా ఈ రోజు మా అమ్మాయిని రేపు ఇంకో అమ్మాయిని కూడా..... మాధవరావుపై విరచుకుపడ్డాడు. అవుదే బయటినుండి వచ్చిన శారద తండ్రి శేషాద్రి.

అప్పుడికే పుల్లారావు బలంగా తన్నిన తావులకు బాధలో గిలగిల లాడుతున్న మాధవరావు నోటిమాట రాక శేషాద్రి పైపు నోరు వెళ్లబెట్టి చూడసాగాడు జాలిగా నాదేం తప్పులేదన్నట్టు.

ఆస్థితిని చూసి శారద గర్వంగా నంతోషంతో చిన్నగా నవ్వుకొంది. ఏడుస్తూ చెయ్యిపట్టి లోపలికి తీసుకెళ్తున్న తల్లి బాలుగా.

"పిచ్చివాడు ఎంతో మంచివాడు కష్టపడి చదువుకుంటున్నాడని అనుకున్నానాని ఇటువంటి దౌర్జాన్యపు చేష్టలు చేస్తాడనుకోలేదురా, పీకిపిడం పొయ్యేకాలంలో, కసిగా తలోమాట అంటున్నారు.

"ఇక ఎస్తారు ఊరుకోండి ఎవరో బొక్కా కాలుపెట్టి బయటకు నెట్టారు. ఈ పీడిలోగాని ఈ ఊరులోగాని కన్పించవద్దని."

ఆ సమయంలో బావే శరణ్యం అన్పించింది. వ: బచ్చి ఏంపాపిస్తాం, ఎన్నో కష్టాల నెదుర్కొని బీఎయ్యాడలో ప్రమోటుగా బి.కాం. పూర్తిచేసి బ్యాంక్ ఆఫీసర్ల పరీక్షలో ప్యాసయ్యి ఆఫీసరుగా పట్నం చేరాడు.

"ఇంకా ఆలోచిస్తూనే ఉన్నావా అన్నయ్యా" జీవంలేని నవ్వుతో అంది.

"ఆ అబ్బెబే" కంగారుగా అన్నాడు ఆలోచనలోంచి తేరుకొంటూ.

"ఇదే మా ఇల్లు రండి లోపలికి."

"అమ్మా! అమ్మా అంటూ చుట్టూ చేరిన పావు బాబులు తల్లివెంట కొత్త వ్యక్తిని చూసి గుమ్మంలోనే నిలబడిపోయారు.

"మామయ్య" అంటూ పరిచయం చేసింది.

సంతోషంతో కుర్చీలో కూర్చున్న మాధవరావు దగ్గరికి చేరాడు.

"మరి...మరి మా ఇంటికి ఎప్పుడూ రావే మామయ్యా!" చొక్కా గుండీసరిచేస్తూ అడిగింది. పెద్దపాప.

"నీ పేరేంటి?" జవాబు ఏం చెప్పాలో అర్థంకాక మాట మారుస్తూ అన్నాడు.

"శ్రీ దేవి" అంది కళ్ళు అందంగా తిప్పుతూ.

"మరి నీపేరో" బాబు సుద్దేశించి అడిగాడు.

"మాధవ" మాధవరావు కూర్చున్న కుర్చీ చేతి పట్టుకొని ప్రేలాడుతూ అన్నాడు.

గతుక్కు మన్నాడు మాధవరావు పేరు వింటూనే.

"నా పేరు బాగుంది కదా! మామయ్యా" గర్వంగా అన్నాడు.

"నా పేరేబాగుంది కదా! కొత్త మామయ్యా!" గారంగా అడిగింది.

"ఓ ఇద్దరి పేర్లు బాగున్నాయి". ముద్దుగా జాలిగా మాట్లాడే వాళ్ళిద్దర్నీ దగ్గరగా తీసుకొంటూ అన్నాడు.

"కొత్త మామయ్యా మమ్మల్ని పార్కుకి.....

"బలే పాత మామయ్యే కొత్త మామయ్యంటావ్." కోపంగా అన్నాడు అక్కని చూస్తూ.

చిన్న మొఖం చేసుకొంది.

"పర్వాలేదు ఇద్దరికీ తల్లిబోలికలే చిన్నవా నవ్వుకొని ఇద్దర్నీ దగ్గరగా తీసుకొంటూ ఇప్పుడు చెప్పండమ్మా ఏంవిటి?" అన్నాడు.

"లేదు మామయ్యా! మా ఫ్రెండ్స్ అందర్నీ వాళ్ళనాన్నలు మామ్మలు పార్కులకి సినిమాలకి ఇంకా...ఇంకా ఎక్కడికో తీసుకెళ్తారు మామయ్యా!" కళ్ళు చక్రాల్లా తిప్పుతూ అశగా చూసింది మాధవరావు వైపు.

"అవును నువ్వు కూడా మమ్మల్ని తీసుకెళ్తావుకదా మామయ్యా" సంతోషంతో అన్నాడు మాధవ.

"బాబూ లోపలికి వెళ్ళి మామయ్యకు నీళ్ళు తీసుకురా". ఇద్దరూ అక్కడనుంచి లోపలికి వెళ్ళిపోయారు నీళ్ళు తీసుకురావడాని కని.

ఒక చేతిలో స్నీక్స్ హాట్స్ ఉన్న పళ్లెం రెండో చేతిలో ఉన్న కాఫీ గ్లాసును టేబుల్‌మీద పెడుతూ అంది.

"తీసుకో అన్నయ్యా".

ఒక నిముషం ఏదోజ్ఞాపకం వచ్చిన అమెలా లోపలికెళ్లి నిముషంలో తిరిగి వచ్చింది". చెయ్యి చాపనన్నయ్యా" అంటూంది. ఏ పంటా అని ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్న మాధవరావును చూసి.

"అయ్యో కుడిచెయ్యి అన్నయ్యా భయపడకు ఏమి చెయ్యనులే" నవ్వుతూ అంది.

"కళ్లు మూసుకో".

కళ్లు తెరిచిన మాధవరావుకి చేతికి కట్టిన రాఖీని చూసి ఆశ్చర్యంతోపాటు సంతోషం కూడా కల్గింది.

"ఆ సంఘటన జరిగిన తర్వాత నేను చేసిన పని ఎంత తప్పో తెలిసింది. అన్నదమ్ములు లేని నాకు లోటుబట్టువులా బాధించుకొన్న నిన్ను కష్టపెట్టినందుకు నువ్వు అక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయిన తర్వాత చాలా బాధపడ్డా అన్నయ్యా!" పొర్లి వచ్చే కన్నీటిని వత్తుకుంటూ చెప్పసాగింది.

ఆ రోజునేచేసిన పొరపాటు జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడల్లా ఏడ్చుకున్నాన్నయ్యా. ఎక్కడ ఉన్నా నిన్ను కలవాలని క్షమాపణ చెప్పుకోవాలని అనుకొంటూ కుమిలి పోతుంటాను. అనుకోకుండా ఈ రోజు రాఖీపున్నమిరోజు నీవు కలవడం నా అదృష్టం అన్నయ్యా.

మూడు సంవత్సరాల క్రితం వెళ్ళయ్యి ఇక్కడికి వచ్చిన కొత్తలో దీని గురించి తెలిసె పీకోసం కొన్ని ఈ రాఖీ ... నాకు నమ్మకం ఉంది. నా జీవితంలో నీవెప్పుడైనా కలుస్తావని క్షమిస్తావని కూడా.

నీ మంచి మనస్సుతో ఈఅమాయకురాలు చేసిన తప్పును క్షమించి నన్ను కరించు అన్నయ్యా!" దీనంగా ఆతని ముందు తన శిరస్సు ఉంచింది. ఆశీర్వదించమంటూ.

కళ్ళ నీళ్ళ పర్యంతంకాగా, పసిబిడ్డల నుదాలతో దీర